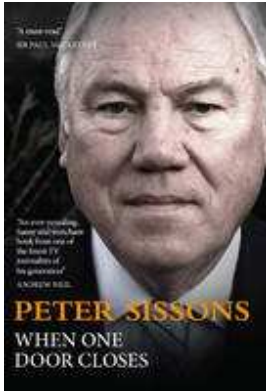

Ex-verslaggever Peter Sissons klaagt klimaatverslaggeving van de BBC aan

De media, je mag best in algemene zin spreken hier, hebben zich in het klimaatdebat compleet misdragen en de organisatie die wat dat betreft de kroon spant is waarschijnlijk de BBC. Dat wordt al jaren door Jan en allemaal geconstateerd, maar onlangs publiceerde de bekende BBC-presentator Peter Sissons zijn autobiografie 'When one door closes'. Hij bevestigt de somberste verhalen in het door ons vertaalde stuk (pag 295-302 in het boek).

Een verhaal, of soort verhaal, dat steeds vaker terugkwam tijdens de laatste tien jaar van mijn tijd bij de BBC, betrof de kwestie van opwarming van de aarde, een probleem dat werd omgedoopt tot 'klimaatverandering' toen de temperaturen leken af te vlakken of licht daalden na 1998. Vanaf het begin was ik ongelukkig over de eenzijdigheid waarmee de BBC dit onderwerp benaderde, en hoe veel ingewikkelder het klimaatsysteem was dan de over-vereenvoudigde twee minuten verslagen die het standaardproduct van de milieuverslaggevers van de BBC waren. Deze aanvaardden zonder uitzondering, de VN 'zekerheid' dat 'de wetenschap er uit is "en dat de menselijke uitstoot van kooldioxide de wereld bedreigt met katastrofale klimaatverandering.

Milieugroepen hadden de garantie dat hun persberichten, meestal beginnend met de woorden 'wetenschappers zeggen ...' onbelemmerd zouden worden uitgezonden. Een memorabele situatie was bij de inauguratie in 2009, toen de wetenschapscorrespondent van Newsnight de kijkers berichtte dat 'wetenschappers hadden berekend dat president Obama slechts vier jaar heeft om de wereld te redden'. Wat ze niet vertelden was dat slechts één alarmistische wetenschapper, NASA's James Hansen dit had gezegd.

Mijn interesse in klimaatverandering is ontstaan uit mijn bezorgdheid over de tekortkomingen van BBC bij de rapportage over dit onderwerp. Ik heb al eerder geschreven over wat werd verwacht van een journalist in het begin van mijn dagen bij ITN: je hebt een verplichting om beide kanten van een verhaal te belichten. Het is geen journalistiek als je dat niet doet. Dat ligt dicht bij propaganda. Het redactionele beleid van de BBC was uiteengezet in een nota van de BBC Trust uit juni 2007, die onthulde dat de BBC "een seminar op hoog niveau had gehouden met een aantal van de beste wetenschappelijke experts, en tot de slotsom was gekomen dat de hoeveelheid bewijs niet rechtvaardigt om *evenveel* ruimte te geven aan de tegenstanders van de consensus '.

De fout hier is natuurlijk dat de BBC nog nooit evenveel ruimte had gegeven aan de tegenstanders van de consensus.

Maar de Trust bleef volhouden dat de klimaatdissidenten nog steeds zouden worden gehoord op de ether: 'Onpartijdigheid vereist altijd een brede invalshoek, dus zolang

minderheidsstandpunten coherent en eerlijk worden gebracht krijgen ze van de BBC passende aandacht.' Een dergelijke verklaring liet zien hoe de Trust was losgezongen van wat de BBC werkelijk deed - de "passende aandacht" die gegeven zou worden aan de standpunten van de minderheid was zo goed als nihil. Het beleid werd een jaar later onderstreept in een andere verklaring: 'BBC-News neemt op dit moment het standpunt in dat de verslaggeving zo gekalibreerd moet zijn dat rekening wordt gehouden met de wetenschappelijke consensus dat de opwarming door de mens veroorzaakt is' De wetenschappers buiten de 'consensus' wachtten vergeefs tot de telefoon ging rinkelen.

Mijn belangrijkste zorg was dat dit beleid neerkwam op een afbraak van de journalistieke plicht die de BBC heeft en die de reputatie van de BBC aantastte bij de mensen wiens steun de BBC het meeste nodig had. Een van de dingen die ik van tijd tot tijd doe, als freelancer, is het voorzitten van zakelijke bijeenkomsten, van vaak oudere ondernemers, financiers en industriëlen. In prive-gesprekken merk ik daar dat bijna geen van hen mij kan vertellen hoeveel procent CO2 de atmosfeer bevat. Sommigen zeiden 20 procent, anderen 3 of 4 procent. Als ik ze dan vertel dat het 0,039 procent is, en het grootste deel van natuurlijke oorsprong dan is altijd de reactie: waarom heeft de BBC ons dat nooit verteld?

Over het 'seminar op hoog niveau' dat ik hierboven noemde weten we vrijwel niets. Ondanks een Freedom of Information verzoek (beroep op de Wet Openbaarheid van Bestuur) werd niet eens de deelnemerslijst gepubliceerd. Er is een kort verslag van de bijeenkomst, geschreven door een aanwezige conservatieve commentator. Richard D. North, een voormalig milieuverslaggever van The Independent, en een soort van gematigd klimaatskepticus was, die er is was geslaagd naar binnen te komen. Hij schreef dat hij niet onder de indruk was van de dertig belangrijkste BBC medewerkers die aanwezig waren. Geen van hen, zei hij 'had de geringste mate van professionele journalistieke nieuwsgierigheid over het onderwerp'. Hij zei ook dat geen van hen iets anders las over dit onderwerp dan The Guardian. Dat was ook mijn ervaring uit het van dichtbij observeren van de doordringende invloed die deze krant en haar soulmate The Independent hebben in de BBC Newsroom - en op een veel breder gebied dan de klimaatverandering.

Het is dit gebrek aan nieuwsgierigheid over een van de grote vraagstukken van onze tijd, dat ik zo verontrustend vind over de BBC. Wanneer het onderwerp actueel was, schuimde ik als presentator meteen het internet af om er zoveel mogelijk over te weten te komen. Iedereen die dit doet zonder religieus fanatisme komt dan een massa materiaal tegen van respectabele wetenschappers - ja, die zijn in de minderheid - die de orthodoxie ter discussie stellen. Zelfs ik, met mijn klassieke opleiding, kon begrijpen wat Albert Einstein bedoelde toen hij zei dat het niet uitmaakte hoeveel wetenschappers het met hem eens waren, maar er was er slechts één nodig om te bewijzen dat hij het mis had. Als sceptis de natuurlijke houding van de wetenschapper moet zijn, dan geldt dat zeker ook voor journalisten. Toch stelde de finefleur van de BBC-ondervragers tijdens mijn tijd bij de BBC, nooit een kritische vraag als iemand het mantra 'de wetenschap is settled' herhaalde. Bij een gelegenheid. Gebruikte de MP Denis MacShane, zelf een voormalig voorzitter van de National Union of Journalists, BBC zendtijd om twijfelaars aan de

klimaatverandering te associëren met perversen en ontkenners van de Holocaust. Zijn beroemde interviewer knipperde niet met zijn ogen. Dit alles had niet alleen te maken met de bekering van de Guardian en de greep die die krant heeft op de BBC.

Al Gore had zijn werk goed gedaan. Hij had de redactionele elite van de BBC ontvangen in zijn suite in het Dorchester, en kreeg alle ruimte om in het Television Center zijn zaak te bepleiten voor een bewonderend intern publiek. Zijn opvattingen werden nooit onderworpen aan journalistieke controle, zelfs toen een Britse High Court rechter, Justice Burton, oordeelde dat Gore's film *An Inconvenient Truth* ten minste negen wetenschappelijke fouten bevatte, en dat de minister nieuwe richtlijnen moest sturen naar docenten die de film op school wensten te vertonen. Vanuit het oogpunt van de BBC was het vonnis van Justice Burton's zeer 'inconvenient' en de milieuverslaggevers bagatelliseerden het belang ervan.

Eind november 2007 had ik dienst bij News24 en toen kwam het vierde Assessment Report, van het VN Intergovernmental Panel on Climate Change uit op een conferentie in Valencia. Om eerlijk te blijven: de verslaggevers konden in die tijd niet weten dat het rapport significante onnauwkeurigheden bevatte, een gevolg van de afhankelijkheid van niet-peer-reviewed bronnen en slagen in de lucht door milieu-activisten. Maar de manier waarop de BBC-verslaggevers het rapport behandelden was alsof het laatste overblijfsel van twijfel over de ramp die de mensheid stond te wachten was weggenomen. De spannendste vragen die aan een opeenvolging van VN-medewerkers en klimaat activisten werden gesteld waren 'Hoe dringend is het?' En 'Hoe veel gevaar lopen we?' Sceptische wetenschappers werden aangehaald alsof ze een soort van zonderlingen waren. Terug in de studio heb ik geprobeerd om het evenwicht te herstellen in een interview met de minister van Milieu, Phil Woolas. Ik legde hem geen vragen van mijzelf voor, maar vragen van de kijkers die per e-mail waren ingediend via de BBC-website, waar sceptici vaak in de meerderheid waren.

Het was een levendige uitwisseling, maar het probleem was dat het begon op ongeveer zesentwintig minuten na het hele uur. Na een korte tijd kreeg ik in mijn oortje te horen dat ik moest afronden om ruimte te maken voor het weer, dat in de News24 planning kort voor het hele uur wordt gebracht. Ik was gefrustreerd en geërgerd. Het was heel duidelijk dat niemand in de regiekamer het interview volgde. De heer Woolas zou kunnen hebben bekend dat hij net zijn vrouw had vermoord en ik zou nog steeds te horen hebben gekregen: 'afronden. Vervolgens heb ik voorgesteld dat we op een lijn een of twee sceptici zouden vragen te reageren op het verslag van de IPPC, maar ik het werd keihard afgewezen alsof ik een soort van gek was. Ik ging naar huis en schreef een ander aide memoire: 'Wat is er gebeurd met de journalistiek? De BBC is de kluts kwijt. Is het niet onze taak iedereen die ergens publieke steun voor vraagt in het algemeen belang kritisch te ondervragen - vooral wanneer er zoveel op het spel staat. Stel dat die persoon het mis heeft? Hebben deze verslaggevers enig idee wat hun taak is? Hebben ze helemaal hun kritische vermogens verloren?'

Een voor de BBC schadelijk episode die de kritiekloze houding van de organisatie in het

klimaatdebat illustreerde, kwam in april 2008, toen een groene activiste, Jo Abbess, de BBC-‘milieu-analist’ Roger Harrabin emailde. Ze had een klacht over een stuk dat hij had geschreven voor de website van de BBC waarin hij berichtte over de Wereld Meteorologische Organisatie, die de vraag had gesteld of de opwarming wel door zou gaan zoals het IPCC had voorspeld (beide organisaties zijn overigens afdelingen van de VN).

Abbess klaagde en Harrabin sputterde eerst tegen. Abbess berispte hem: ‘Het zou beter zijn als je de sceptici niet citeert (iets dat Harrabin eigenlijk niet had gedaan) ... alsjeblieft hou het belangrijkste BBC online kanaal gereserveerd voor de waarheid... anders zou ik moeten concluderen dat je onvoldoende bent opgeleid om te kunnen weten wanneer je psychologisch wordt gemanipuleerd.’

Vertelde Harrabin haar om op te hoepelen? Hij paste het verhaal aan - niet zo radicaal als zij eiste - en mailde terug: Kijk over tien minuten nog eens en vertel me of je dan gelukkiger bent.’ Deze uitwisseling ging in een mum van tijd de wereld rond verspreid door een jubelende Abbess. Later verdedigde Harrabin zich door te zeggen dat het slechts om kleine wijzigingen ging - maar de teneur van de veranderingen (zoals specifiek gevraagd door mevrouw Abbess) was ronduit om het stuk tegen de sceptici te harden. Veel mensen zouden dat niet ‘klein’ noemen, maar Harrabin’s BBC bazen accepteerden zijn uitleg.

Het bezitterige gevoel waarmee groene groepen de BBC beschouwen werd me duidelijk toen in Londen wat was aangekondigd als een belangrijke bijeenkomst over klimaatverandering plaats vond. Het was een ellendige, winterse, natte dag, en de opkomst was veel kleiner dan de organisatoren hadden gehoopt. Ik had dienst die zaterdagmiddag, op News24 en ik moest de leider van de Green Party, Caroline Lucas, interviewen in onze Westminster Studio. Ze verwachtte duidelijk, net als de meeste milieu-activisten, vrij baan om haar verhaal ongehinderd door kritische vragen te kunnen vertellen.

Ik begon gemoedelijk, met de constatering dat het klimaat niet leek mee te doen op dit moment en dat we met een bijzonder koude winter te maken hadden terwijl de uitstoot van kooldioxide gewoon doorging. Mevrouw Lucas reageerde alsof ik haar fysiek had mishandeld. Ze was woedend, het was niet aan de BBC - de BBC! - om dergelijke vragen te stellen. Besepte ik niet dat er geen discussie over de wetenschap kon zijn? Ik hield aan met een paar eenvoudige feitelijke observaties zoals dat er in 10 jaar geen opwarming was geweest in weerwil van alle alarmerende computermodellen. Ik heb geen transcript, maar over het interview werd op de meest gerespecteerde en belangrijkste van de sceptische websites, Anthony Watts ’WattsUpWithThat’ gesproken. Hier is een uittreksel van wat een kijker daar plaatste

Vandaag zag ik een interview op de BBC News-kanaal hier in het VK, waar een toonaangevende groene activiste door een BBC-ondervrager werd uitgedaagd om de juistheid van antropogene klimaatverandering. Ik was gevloerd door deze nieuwe en totaal onverwachte benadering door een BBC-correspondent. [Lucas] ging onmiddellijk

over tot een red-de-wereld- monoloog inclusief opmerkingen als dat het een 'tipping point' nabij is.... Toen Sissons weer aan het woord kwam begon hij over het niet opwarmen sinds 1998 en maakte het punt dat in tegenstelling tot de 'consensus' een groeiend aantal wetenschappers zich juist tegen die consensus uitspreken. Tegen die tijd had Lucas ongeveer een beroerte, ze haalde woorden door elkaar en vroeg hoe de BBC zulke opmerkingen kon maken. ... Sissons kwam terug met te zeggen dat zijn rol als journalist was om altijd te onderzoeken en alle kanten bekijken en hij zou dat blijven doen. Lucas sloot af met een nieuwe aanval en een enigszins versluisde waarschuwing waarop Sissons antwoordde met 'oohh'.

Later die middag interviewde ik de Liberaal-Democratische leider Nick Clegg, over hetzelfde onderwerp, en stelde dezelfde punten aan de orde. Hij leek een beetje verrast door mijn lijn van vragen stellen, antwoordde alleen dat hij niet dacht dat wat ik zei waar was. Het was duidelijk dat, net als Lucas, hij was nogal verrast was door de overwachte benadering van de BBC-verslaggever, wat voor verslaggever dan ook, en had nog nooit serieus nagedacht over wat hij zou antwoorden geven als in een dergelijke situatie. Het was ontegenzeggelijk waar dat op dat moment geen andere interviewers bij de BBC - of zelfs op ITV News of Channel Four News - vragen stelde over klimaatverandering die niet uitgaan van de veronderstelling dat de wetenschap 'settled' is. In mijn eenzame positie kreeg ik uiteindelijk bijval van Andrew Neil, die vakkundig de toenmalige secretaris van milieu Hilary Benn in zijn show The Daily Politics fileerde.

Maar het schandaal over de Climategate e-mails was een echte game-changer, en meer recent is een aantal andere collega's voorzichtig begonnen met het terrein dat tot dusver verboden was te verkennen. De BBC Trust heeft ook eindelijk gereageerd op de schade die in tal van respectabele internetfora, is toegebracht aan de geloofwaardigheid van de BBC. Daar wordt de BBC-klimaatverslaggeving al lang beschouwd als een grap. Er is een 'grote herziening' aangekondigd en een onderzoek of de wetenschappelijke verslaggeverij van de BBC, met name over het klimaat bevooroordeeld was. Niet je adem inhouden.

Een week na de zaterdag waarop ik de leider van de Groene Partij interviewde, ging ik aan het werk zoals gewoonlijk, en pakte mijn mail uit mijn postvak. Onder de enveloppen was een kleine jiffy-bag, die ik opende. Het bevatte een klodder faeces gewikkeld in een aantal vellen wc-papier.

Dit is een print dd 25 februari 2011 van www.klimatosoof.nl